

Té od moře

I.

Až za krásu těla
chtěla se promalovat,

obrazy do kůže zašila jak magnety,
aby na světlo počaly táhnout všechno,
co příboje minulých životů vyházely na břeh,

a když bylo světla málo,
šla celá, vstříc vůni soli.

Když málo bylo světla
a dvacet prstů začalo těžknout medem milování,
odlepovala se z těch prostěradel,

musela na vzduch a zapřahala se do větru,
co letěl dolů Nerudovkou a dál přes Karlův most,
v celé té délce krvavými koleny drhla o dlažbu,
doufajíc v její císařský řez,

v němž zmizí a jímž se znovuzrodí –

II.

Občas ji vidím, jak tam chodí,
u toho moře.

Zkoumá, co příboje minulých životů vyházely na břeh,
co bylo tak objemné, že nepropadlo sítem časoprostoru,
pevné, že nestráveno žádnou smrtí.

Klopýtá po těch kamenech,
ty menší jsou její ztvrdlé slzy,
ve větších poznává vyhaslá srdce svých mužů
a největší vypadá jako břicho těhotné.

Až za krásu těla chtěla ses promalovat,
ale ty tušíš, že jedno písmeno kdosi opravil.
Vrať se zpátky, kup si volnější šaty
a buď na sebe opatrná.

Ten jediný kámen je živý a hýbeš se v něm.